

Tjalvisten

TOOGTYVENDE ÅRGANG

Redaktør; OTTO NORDLIE. - Redaksjon
og ekspedisjon: Idrettens Hus. Tlf. 30078.

JUNI 1945 — NUMMER 1

Bladet sendes gratis til medlemmer. Abonnementspris for ikke-medl. kr. 2.00 pr. år.

IDRETTSKLUBBEN TJALVES MEDLEMSBLAD

Vel møtt igjen, Tjalvister!

Ja, er det ikke herlig, ja så befriende deilig å høre et slikt velkomstrop: «Vel møtt igjen, Tjalvister».

Ja, vel møtt etter fem lange og tunge år, med mange av våre kjære klubbkamerater i tyske fengsler, konsentrasjonsleirer etc, har nok våre tanker både titt og ofte tatt veien til dem. Montro hvordan de har det? Blir de pint, sultet eller kanskje allerede skutt?

Angsten har kommet krypende inn på oss, strakt ut sine djevelske klør og klemte til, riktig, riktig hardt til, rundt hjerterøttene.

Hva gjør de djevlene med dem eller hva har de alt gjort?

Men også for de andre, de som kjempet ute på Vestfronten sammen med våre allierte, også for de guttene har vi følt angst og lettelse hver gang vi hørte de var kommet helskinnet gjennom en dyst.

Sist, men ikke minst har vi følt denne forferdelige drepende angsten hver gang øynene har søkt nedover listene over de som er skutt her hjemme. En vemodig stille glede har tatt oss fordi det ikke var noen av våre som var skutt. Egoistisk kanskje overfor de som virkelig mistet noen av sine kjære. Kanskje den kjæreste de eide!

Men mennesket er slik, vi kommer ikke forbi det.

Gudskjelov! Ingen av våre! Det er tanken som uvilkårlig tar en et slikt øyeblikk når øynene med en nesten magnetisk makt trekkes mot disse avisenes dødslist.

Undertegnede kan delvis sette seg inn i hva et menneske kan føle når beskjeden kommer.

Han er skutt!

En nær slektning mistet sin mann på den måte. Myrdet av Gestapo! Utrolig! Så aldeles forferdelig utrolig! Det kan ikke, må ikke være sant, og så er det sant likevel!

Jeg sov ikke den første natten, og hvordan tror dere hun, hans hustru hadde det midt mellom håp og tvil, for til slutt å få knust hver gnist av håp med et brutalt:

«Han er skutt!»

Ja, kjære Tjalvister, vi er kan hende kommet litt på viddene fra der vi begynte, men vi synes det bør nevnes det som her er nevnt. Lagnaden kommer ingen seg fra, en hver må ta sin som den kommer. Vi vet at de har gjort det alle fedre, mødre, hustruer og forloveder som har hatt en av sine kjære i «første linje». Og ikke alle de kjære vender heim kan hende og lagnaden synes dobbelt tung, men i bevisstheten om at ofret var Norges frihet verd, gjør det i all fall litt lettere å bære sorgen og vi minnes dikterens ord: «Evig eies kun det tapte».

Kjære venner Tjalvister, livet krever trass i alt sin rett.

Norge skal bygges opp igjen til en ny og bedre stat, alle må vi ta våre tårn i samfunnsarbeidet. Vi må vise det, vi som lever videre, at vi er ofret verd: «Livet som gode nordmenn ga for oss og Norge. Ikke bare i dag eller for noen dager, men i år framover må vi arbeide intenst og innbitt. Reise landet, bygge det stort og sterkt!

Bygge Finnmark og alle de utallige krigsherjede steder opp igjen så de atter blir koselige, trivelige

heimer for landsmenn som tapte alt i infernoet: Krigen!

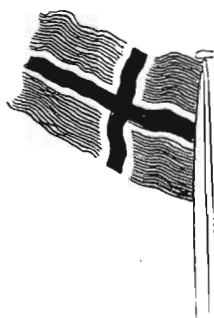
Hva er vel naturligere enn at vi først tar et tak hvor våre interesser møtes: Idretten! Vi Tjalvister tar et tak for gamle Tjalve som blir et av alle de utallige ledd i den kjeden som heter: Norges idrett!

La oss hjelpe til å bygge en sunn, sterk ungdom gjennom idretten.

La oss være enige! Alle personlige småting feies vekk! Alle står samlet om dette ene:

En idrett som er sunn og fri!

Felix.

NORGE ER FRITT!

Hvor solstråler glitrer på vannet
alt ånder av fred og av ro,
ligger Norge, det herlige landet
hvor nordmenn forlengst har satt bo.
Norge med snødekte fjeller,
med smilende skogtjern og li.
Fra fjellkoll til fjellkoll det smeller:
Du Norge, i dag er du fri!

Nå vaier det blå-hvite-røde,
du frihetens stolte symbol.
Med sorg vil vi minnes de døde,
som aldri så frihetens sol.
De døde for landet, gav livet,
for Norge det skulle bestå!
De nordmenn er sjølsagt og givet.
Aldri! vi glemmer fra nå.

Felix.

Armin Fyrwald in memoriam

Med Armin er en kjær kamerat, trofast venn og et kjempefint stykke mannfolk gått bort. Armin har vokst opp i Tjalve, litt utenfor selve kretsen av kameratene i begynnelsen, men de siste årene før krigen kom han oss nærmere og tok oss med storm.

Humørfyllt, klartseende og kraftig gutt som han var, hadde han uhyre store sjanser for å nå langt, lengere enn de fleste.

Krigen kom! Armin som var offiser kom inn i politiet, ble sendt til Bergen som konstituert politimester. Men han var av den støpning vi hadde trodd og visste. Da nazistene satte press på forlot han sin stilling og via Trondheim kom han til Sverige og derfra skulle han og noen andre fly til England for å melde seg til tjeneste.

De nådde ikke så langt. Flyet fant sin skjebne ute over Nordsjøen. Nordsjøen ble Armins og de andre guttenes grav. Han forsøkte å gjøre noe! Ville gjøre noe for landet! For Norge, for friheten.

Han fikk ikke sjansen, en lunefull skjebne ville det annerledes. Vi minnes Armin, gutten med det friske humørfylte pågangsmotet og lyser fred over hans minne.

Felix.

Luft ut!

På klubbens første konstituerende møte etter krigen, hevet det seg en røst vedrørende noe vi kan kalle unasjonal holdning.

Bjarne Bjerke spurte om det var noen av klubbens medlemmer som frivillig hadde løpt Wermachts ærend eller drevet svar-tebørs som regulær levevei.

Noen sier, andre mener, noen tredje vet at de finnes, disse samfunnets hyener, innen våre rekker.

De som vet noe, plikter å publisere dette for klubben snarest. Tjalve har i disse årene fått et stempel på seg som stornasistklubb som er vanskelig nok å bli kvitt takket være Per Finnerud, Bj. Th. Fjeld og alle de andre kjempedrittene! (Ja, jeg finner i farten ingen annen tittel på dem.)

Alle som har drevet idrett mens idrettsfronten har vært et faktum er selvfølgelig strøket og liste over disse finnes andre steder i avisen.

Men de karene som altså går for å være gode jøssinger og Tjalvister, de kan gjøre vår klubb ubotelig skade hvis de ikke blir satt utenfor

snarest. Trekk dere frivillig ut av klubben, vis at det finnes litt renslighet igjen hos dere.

Tjalvister! Det er vår eneste soleklare plikt å rense klubben for skadedyrene. Sett gjennomtrekk! Luft ut! Vi skal finne de karene, men snart!

Litt ris.

Det er Tjalves egenskap å handle hurtig, en av klubbens beste egenskaper.

Med hensyn til rammen om det første konstituerende møte etter krigen stod alt i hastverkets tegn.

Det kunne ha vært laget litt festligere og formannen visste at det stod gutter bak ham villig til forslag og gjennomføring av samme

En prolog for anledningen og så unison syngen av fedrelandssangen, velkomsttale ved møtets fungerende leder, derpå gåen over til oppsatt dagsorden og til slutt før møtet ble hevet unison syngen av fedrelandssalme eller kongesangen. Prologen forelå, fedrelandssangen kan vi alle, velkomsttalen ble holdt, dagsorden forelå, men ikke opplest og Blix's fedrelandssalme kan vi alle og musikken var der i form av piano og to kyndige hender. Hurtighet er en bra ting, men Tjalvister har løpt så mange ganger i mål uten stafettpinne at de burde vite at det ikke er bra. Altså neste gang, herr formann, deler en ut vervene til forskjellige villige sjeler og sitter selv bare og trekker i trådene som alle andre organisatorer. En kan ikke gjøre alt selv, selv om meningen, viljen og evnen er aldri så god.

Red.

R. A. F.-major Ivar Frøystad.

Ja, alt det Ivar har gjort er ikke sagt i en fei. Men litt har vi fått vite om ham. Han er den eneste av 12 offiserer (norske) som er kommet helskinnet fra helvete på vestfronten. Han er major i Royal Air Force med en lang rekke storbedrifter bak seg. Har mottatt en rekke høyere utmerkelser, er æresoffiser i et eller annet regiment og er i skrivende øyeblikk kalt til den engelske konge for av ham personlig å motta den høyeste utmerkelse en engelsk flyger kan få. Vi skal i en senere artikkel la Ivar selv fortelle om sine opplevelser. Men foreløpig slår vi altså fast at det er en Tjalvist som har vist seg å være den beste av nordmenn hittil iallfall.

Reporter.

Til gutteavdelingens medlemmer.

Ja gutter, så er det endelig en gang slutt på djevlskapen. Er det ikke deilig å tenke på at vi atter kan ta fatt. Puste fritt ut og vite at nå bærer det framover.

Nå gjelder det å klemme i vei for fullt, og nå i begynnelsen må alle dere som er «gamle» i avdelingen hjelpe til på alle måter.

Begynn treningen, få andre til det samme og få med nye gutter. Vi trenger alle de rekrutter vi kan skaffe.

En gutteavdeling som er Tjalve verdig, en større og bedre gutteavdeling, det er målet.

Få med dere «gutta i gata». Ta dem med på banen og der skal vi i guttestyret ta oss av dem etter beste evne.

Til høsten hadde vi tenkt oss en pokalkamp med en klubb ikke for langt unna, og til neste sommer lager vi en langtur et eller annet steds hen. Planene og idéene har vi bare vi får gutter å arbeide med.

Vel møtt, gutter!

E. B. B. L.

Vi må selv gjøre noe!

Skal vi uten videre godta en hver av de gamle medlemmer uten noen undersøkelse angående den nasjonale holdning under krigen.

Spørsmålet er: Har vi noen i Tjalve som har drevet «børs» og tjent store penger på den? Har vi noen i Tjalve som frivillig har søkt tysk arbeide når annet kunne fåes eller har drevet direkte forretning med tyskerne?

Skal vi ikke gjøre som Ready og andre klubber? Utdel skjemaer til utfylling, og når disse er godtatt av en undersøkelseskomisjon etter innhentede opplysninger, først da kan en ved vanlig kontingentinnbetaling bli medlem av klubben igjen.

Vi har mange bra, pålitelige karer til en slik kommisjon, og med en mann som f. eks. Jan Magnus fra prispolitiet som formann skulle vel saken ligge i de rette hender.

Noe må gjøres! Det snakkes i byen, og det skal vi ha oss frabedt.

Har noen andre et bedre forslag så kom med det.

Otto Nordlie.

Grønlands Høvlteri a.s

Etablert 1867 — Disponent: R. C. ANDERSEN

Kontor Lakkegt. 7 — Telefon 80204

Lager Grønland 12 » 80795

TØRR TRELAST

JUVELERFORRETNINGEN

Brilliant

Inneh: G. Søderstrøm - Torvgt. 34 (vis å vis Glott) - Tlf. 24291

Forlovelsesringer i godt utvalg til rimelige priser.

Sammenskuddsgaver. Merker og medaljer.

Reparasjoner utføres på eget verksted.

GULL - SØLV - PLETT - EMALJE

VILJE

Sant er det sagt
at Vilje er makt,
så sant den er sunn og sterk.
Vil som en mann,
så er du en mann,
og makter et manndoms-verk

Vil som en trell,
så er du en trell,
der er ingen annen råd.
Vil som en hund,
så er du en hund,
og passer til hunde-dåd.

Vil du ditt flagg,
så heis det i dag,
og dermed er flagget ditt.
Vil du ditt land,
og vil det som mann,
så har du det frelst og fritt.

Sivle.

Bjørn er vårt håp.

Vade er gutten i buret for øyeblikket, med 49,2 sek. på 400 m, og vi håper du kommer hjem til høsten i prima form, Bjørn.

Du er nemlig Tjalves store håp og «coming man». Den nye krumtappen for de aktive gutta heter Bjørn Vade, husk det gutter!

Prøv å nå bare halveis dit Bjørn kommer til å nå, og Tjalve vil være fornøyd med dere.

Black and White.

Har du gnisten?

Jeg sitter og blar i en liten visebok av forfatteren Per Sivle, ikke ukjent skikkelse i norsk diktning.

Han har skrevet et lite dikt som heter «En fyrstikke». Nå! Han Per har jo ikke opplevd 1944 med fyrstikkknød og alt slikt så han hadde vel ikke sagt «En fyrstikke bare» da tenker jeg, men han Per har litt å si oss med dette diktet sitt, hør bare:

«Ta vare! Ta vare!»
«For pokker, det er jo en fyrstikk bare!»

Hør meg engang herr Pål og herr Per,
si, vet I vel, hva en fyrstikk er?
Mon i forstår hvilken evne og makt
der er i en eneste fyrstikk lagt?

Kan I vel fatte, at den er i stand
til endog å sette
en verden i brann
hvor stoffets betingelser ligger til rette?

Men så du en tennsvanger fyrstikk dø,
så vit at der døde en flamme i frø.
Den eiet gnisten, se, det er tingen
— og der er mange, som eier slett ingen.

Nå? Hva mener du, er det ikke noe i det han sier? Legg merke til de siste to linjene:

Den eiet gnisten, se, det er tingen
— og det er mange, som eier slett ingen.

Gnisten! Det er nettopp ordet. Gnisten som tenner den store mektige flammen. Dette kjempe-messige idrettsbålet som heter «Norges Idrett».

Men for å lage et slikt idrettens hellige kjempebål må vi begynne med oss selv. Vi må eie gnisten! «Fyrstikken» som tenner det hele, den har vi i vår hånd, nemlig viljen. Viljen til å virke for klubben, for idretten, for Norge.

Gnisten har allerede tent «bålet», det flammer bra, men for å vare må bålet ha næring. Næringen er vårt daglige arbeide i idrettens tjeneste og idretten tjener vi Tjalvister best ved å virke aktivt hver dag for vår klubb.

Alle som vil noe, kan gjøre noe for Tjalve og dermed for norsk friidrett.

Vis hva dere duger til! Les diktet «Vilje» annetsteds i dette nummer av «Tjalvisten». Red.

Restaurant

P-I-L-E-N

Tlf. 30 206
IDRETTENS HUS
(1. etasje)

Modernisert elektrisk kjøkken
hvor den beste mat lages.

Veltemperert øl og viner

Si det med blomster

fra

RIKKA OLSEN

BLOMSTERFORRETNING

Akersgata 26 OSLO Telefon 11553

Hvem har vært hvor for hva?

Ja, for hva er ikke godt å si, men hvem og hvor kan vi nok greie. Ja, dere skjønner vel at det gjelder Tysklandsfanger etc.

- Nr. 1. Leif Ajaxon. Grini ca. 4 år. Nyheter etc.
 » 2. Erling Kaas. Grini ca. 4 mnd. Angitt av Finn Kaas.
 » 3. Erling Schjerven. Nr. 19 ca. 1 år. Tyskland, hvorfor? Kommer senere.
 » 4. Egil Berg-Larsen. Nr 19 ca. 3 mnd. Dengte en gjeng tyskere.
 » 5. H. Stray-Johansen. Tyskland. Tatt på vei til England. I det avisen går i trykken erfarer vi at Helge er kommet velbeholden til England. Han stakk fra en fangeleier i Küstrin og medfanger mente han måtte være skutt. Men heldigvis lever han og når tiden kommer hører vi sikkert mere fra Helge.
 » 6. Armin Fyrwald. Se for øvrig annetsteds i avisen.
 » 7. Ivar Frøystad. Se for øvrig annetsteds i avisen.
 » 8. Eugen Wallin. Kom seg til England. Flybåren soldat, se senere intervju.
 » 9. Kaare Thuesen. Grini. Hvorfor vites ikke.
 » 10. Arne Flaam. Bredtvedt. Hvorfor vites ikke.
 » 11. Aage Rolén. Se intervjuet annetsteds i avisen.
 » 12. Thoralf Ruud. Tatt 14 dager før freden. Viktoria Terrasse, nærmere senere.
 » 13. Hans Dahl. Grini ca. 1 år. Illegalt arbeide.

Kan hende er det enda flere som har vært i klørne på Gestapo. Bare meld fra, og alle de som kommer til pluss de her nevnte vil vi få høre nærmere fra i form av små intervjuer senere.

Det skal bli interessant å høre hva karene har å berette om dette og hint.

Prolog for dagen.

Denne prologen var tenkt benyttet på Tjalves første møte, men alt gikk ikke som tenkt da, skjønner dere og da så — — —

Men i håp om at dere gjerne ville høre hva en Tjalvist hadde fått klort sammen av poesi for dagen, så offentliggjøres den herved.

Red.

Norge vi elsker deg for hva du er selv:

Milelange susende skoger og blånende fjell

Det ligger et land i sol og i sommer.
 Frihetens livgivende solskinn det flommer
 over fjelltinder, øer og skjær.
 Over Norge! Landet som er oss så kjær.
 Vår frihet vi fikk i den skjønneste vår vi kan minnes.
 Norge er fri! Du er fri! Vakkere ord ikke finnes.
 Bjørkelier i brudeslør. Snøkleddet topper og blinkende vann.

Friskt smellende flagg! Alt! Så vakkert at det går ikke an.

Og over — den blåeste blåe, vårlige himmel —!
 Nei, jeg tør ikke tenke, for lykke og frihetsrus
 gjør meg svimmel.

Det ble fem lange redslers og ulykkers år.
 Men, alle som kommer til Norge erfare får:
 At nordmennene de kan slåss,
 og tyskernes jernhæler og naziterror knuste ikke
 vår tross.

For oss ble det «åndens kamp om hver en
 kulturens bastioner»,
 mens tyskerne ofret av sine stupide soldatmillioner.
 Hver en front som ble skapt stod urokkelig fast.
 At enkelte sviktet sin front, legges ei fronten til
 last.

— Og i dag blendes verden av Norges skinnende
 æresskjold

som gnistrer og skinner tross terror og vold!

Slik vil det i all framtid fortsatt skinne.

Aldri, skal noen en flekk på det finne.

Vi står i dag i vakt kring Norges ære
 og la dette vårt motto være:

Et Norge i frihet! Et framtidens land,

for hver norsk kvinne og mann!

Til slutt et leve for konge, for folk og land,

og i stillhet vi minnes hver fallen mann.

Minnes og noen ord av vår store dikter,

ord ingen ærlig nordmann svikter:

«Norge — Norge blidt eller hårdt,

du er vårt, du er vårt.

Du er framtidens land!»

N. N.

Holger Albrechtsen

Universitetsgata 10 — Tlf. 32372

ELEKTRISK

MEKANISK

VERKSTED

Reparasjoner utføres hurtig

Murmester NILS SCHAUG

Ullevålsveien 10 - Telefon 64665

Reparasjoner og nytt arbeide utføres

I GESTAPOS KLØR

Små glimt fra konsentrasjonsleirer.

Alle veier fører til Bislet i disse dager. Vi treffer han og han, alle de andre kjente og blant alle disse treffer jeg også Tjalvisten Aage Rolén, som har hilst nærmere på karene i Fehlis-banden.

Et fast håndtrykk som sier mere enn mange ord utveksles, og jeg ønsker ham hjertelig velkommen hjem, og begynner straks å grave og spørre.

— Fortell litt om når, hvor og hvordan du ble tatt og det som senere hendte.

— Jo, ser du, vi var et par mann som drev med litt av hvert «illegalt» på Sverige. Brever, ordres, våpen og mye rart ble smuglet inn og ut, alt etter behov.

En dag sprakk det — etter forsøk på å åpne en ny linje over Magnor. En pike jeg kjente hadde nylig stukket av over grensen, og det skulle vise seg at hun ble min redning.

Etter et forhør hos «Stapo» angående før nevnte pike, ble jeg natten etter hentet av Gestapo.

Jeg ble øyeblikkelig tatt i forhør i mitt hjem og svarte: «Det er vel denne jenta dere skal vite litt om».

Gestapoen så litt forundret ut og svarte: «Det gjaldt noen spesielle brever».

Hjertet gjorde et hopp. Au-da! Her måtte tenkes og det fort.

«Brever?» En kan tenke meget mens en stiller dumme spørsmål.

«Ja, klem på og fortell sannheten!»

På kortere tid enn det tar å si det hadde jeg planen klar. Jeg smidde sammen en dåsete historie om en ukjent mann og denne piken jeg kjente,

eventyrlyst, dans i Stockholm og mye annet forlokkende for en swing-idiot. Jeg spilte tufsete, likeglad norsk ungdom.

Rollen var sikkert godt spilt, tyskerne lot seg lure og trodde jeg fortalte sannheten. Men jeg slapp ikke unna Viktoria Terrasse og Grini. Etter utallige forhør måtte de gi seg, jeg gikk forresten over til offensiven og mente at grunnet Gestapos klossethet var «den ukjente mann» sluppet vekk, og nå måtte kanskje jeg bøte for dette!

Tyskerne som forhørte meg ba nesten om unnskyldning og da skjønner du sjøl — — —!

Så gikk veien, via Grini — hvor jeg hilste på «Ajax» — til Tyskland. I kjølerummet på «Donau» ble vi stuet inn, og 2½ døgn senere steg vi i land i Stettin.

I kuvogner kjørte vi 200 km inn i landet til en fæl leir. «Liebrose».

Det var hungrige mennesker vi traff. Jeg var litt uoppmerksom ved første måltidet og vips var suppe og brød forsvunnet. Her måtte passes på.

Vi nordmenn som var store og sterke fikk tungt arbeide. Vi måtte pele ned stokker til barakker.

Det gikk en dag eller to, men jeg skjønte at skulle jeg komme igjennom dette, så måtte jeg ha annet arbeide.

Sjansen kom, en tysk arbeidsleder ropte over til vår kolonne etter en mann.

Det ble meg som fikk den nye jobben. Passe inn bordene på taket av en barakke. Fin jobb.

Etter 12 måneder i Liebrose ble jeg sendt til Sachsenhausen.

Tjalvegutter benytt

B RISTOL
B ARBERSALON

Inneh.: ALF WRIGHT - Inng. Hotellvestibulen

Bøker

Gunnar Helstad

Storgt. 8 — Tlf. 33867, 33444

til alle priser
for alle aldre
om alle emner
for alle fag

Forholdene var noe bedre her, iallfall for oss nordmenn, men herregud for tilstander der hersket flere steder i leiren.

Sadistene fråtset i lik. Terror og vold var daglig kost, og blodet kokte mang en gang når en så hvordan djevlene fór fram.

Her traff jeg forresten Erling Schjerven, og han hadde fått det rette arbeide, han var fotograf der nede, men dette er Schjervens område så vi overlater plassen til ham.

Vi drev litt gymnastikk for å holde oss noenlunde over vanne hva fysikken angikk, men du vet det ble så som så.

Det var mange stygge episoder med rasende voktere. Plutselig, uten noen foranledning, kunne en vokter gå amok. Den nærmeste stakkar fikk unngjelde. Først ble fangen slått til han falt over ende, deretter ble han sparket på den mest bestialske måte, svært ofte med døden som utgang på det hele.

Snakk om det fosskokte inne i en. De som i dag snakker om toleranse og rettferdighet overfor «naziene» skulle sett et par slike scener så tenker jeg pipen hadde fått en annen lyd. (Fullstendig enig. Red. bemerkning.)

En dag kjørte et lass med lik av sted, og ved «lossestedet» lempet en av lik på lik. Halveis nede i haugen reiser plutselig et «lik» seg med ordene: Jeg er ikke riktig død enda, hvoretter «liket» uten hjelp karret seg ned av «lasset».

En annen gang etter en slik transport ble et lik liggende igjen under presenningen, en riktig fæl «schlager» (sadist) hoppet intetanende opp på bilen, grep i presenningen og fikk tak i liket. Han besvimte nesten av skrekk, trodde formodentlig at det var en av de mange han selv hadde likvidert som var kommet tilbake for å ta hevn. Episoder av denne art kunne jeg fortelle i hundretall, av, men — — —.

Fra Sachsenhausen ble vi flyttet til Neuengamme. Her var det atskillig bedre. Vi fikk mange Røde Kors-pakker — ja, så mange at vi simpelthen måtte

gi bort, og det var andre nasjoner som ingenting fikk, så vi delte i smug med disse. Pølse og flesk spiste vi nesten ikke selv. Helst brød med smør. Vi levde kun på det vi fikk i pakkene. Så det var et helt strålende arbeide danske, svenske og andre Røde Kors her utførte.

I Holstein, nær danskegrensen, lå byen Neunmünster, jeg sier lå for i dag er den absolutt bare en stor grushaug; ikke et hus står igjen, og der bodde det 30 å 40 tusen mennesker. Når bombeflyene kom ble himmelen svart, deretter så vi lederflyet gi signalet, og en stund etter stod brakkene formelig og svalet. Inferno! Det var alt! Uranienborg, en annen by ved leiren, fikk samme skjebne. En bombe falt 500 m fra leiren, og da trodde vi at vi skulle gått med. Vi kan for øvrig takke de vestallierte for den presise bombing de utførte. Derfor lever vi i dag! Til slutt en ting som forbauset og forferdet meg.

Det var mange tyske politiske fanger i leiren, og disse var når alt kom til alt ti ganger verre enn fangevokterne.

De anga, de var sadister i ordets dypeste forstand. De meldte seg til Waffen SS som frivillige, for å slåss for de idéer, det land og de menn som i årevis hadde plaget og pint dem og holdt dem i fengsel. Ja, de trodde sogar, så sent som ultimo mars, på Tysklands endelige seier!

Forstå det hvo som kan, jeg skjønner ingen ting.

— I de danske konsentrasjonsleirene, hvordan var det der, spør vi til slutt?

— Tja, hadde dere hjemme hatt det så godt som de danske frihetskjemperne og sabotører, så hadde det ikke vært synd på dere!

— Hva mener du?

— Jo, jeg mener det jeg sier, for jeg satt selv i dansk konsentrasjonsleir.

Solid frokost, middag 2 retter, som oftest kjøtt! Kaffe og kaker! samt kveldsmat, forlanger du mere? Da vi kom ble det litt snauere, naturlig nok.

— Tja, det minner ikke om «Grini» akkurat.

Kjøttvarer og pølser

Engros — detalj

R. TANDBERG A.s

Tlf. 12514 — Munkedamsveien 21 — OSLO

Tannlæge

Frithjof Strømme

Majorstuhuset, 2. etasje. 10—2, 4—7

Telefon 92 220

RØNTGEN

Alt i sport!

TJALVISTER all-
tid et fordelaktig
innkjøp!

Jernvarer - Kjøkkenutstyr
Bygningsartikler

JOHS. LUDVIGSEN

Tlf. 70393 Sannerterrassen Sannergt. 32

— Nei, og jeg fikk det inntrykk at det en lett ble skutt for i Norge, det slapp en med fengsel for i Danmark. Men jeg er glad for at danskene har hatt det bra. Det er neimen ikke mange som har hatt det under krigen.

— Hvordan var mottagelsen i Sverige?

— Like strålende som i Danmark. Svenskene var virkelig så hjertegode. De hjalp oss det de formådde og det vet du sier ikke så lite. Men! Ja, det er et stort M E N. Det som skulle ordnes av norske legasjon det måtte vi ordne selv.

Mitt inntrykk av nevnte institusjon var en masse folk, ingen ansvarlige. Misunnelse grunnet en utbetaling på 250 kroner til hver Tysklandsfange, pappagutter med langt hår, lang jakke og sværbremmet hatt og helst ikke gjøre noe. Ja, det var en skuffelse, men det er av sine egne en skal ha det.

— Ja, takk skal du ha Aage, og håper du kommer godt i gang her hjemme igjen. Reporter.

★ **Idrettsminner** ★

Idrettsminner blir titelen på en ny fast rubrikk i vår avis.

Redaktøren har tenkt å få de Tjalvister som har noe å berette fra gamle dager om turer innen- og utenlands, til å dele disse sine minner med klubbens øvrige medlemmer. Redaktøren oppfordrer derfor dere alle til å yte bidrag til den nye spalte. Altså til verket, kjære venner, og la oss se at dere legger godviljen til her som ellers for Tjalve.

Hvem blir førstemann?

Styret meddeler:

Tjalves adresse er: Idrettens Hus, 3. etasje.
Styremøte hver torsdag kl. 20—21.
Kassereren treffes sikrest da.

Ansvarlig redaktør: OTTO NORDLIE

Her skulde alle de andre

TJALVISTENE

ha skrevet!